

“Jeg vil give mit liv for stil”

AF FLEMMING RØGILDS

Sådan beskriver bell hooks, en af de mest kendte, banebrydende feministiske sorte forskere i USA i dag, sit motto. Det er i andet bind af hendes foreløbige erindringer *Wounds of Passion*, at man kan finde denne udtalelse. Hvor det første bind, *Bone Black: Memories of Girlhood* beskriver barndommens kvaler i en fattig sort familie i sydstaterne, beskriver det andet bind ungdommens usikre kamp med at finde frem til sin egen identitet, frem til beslutningen om at vie sit liv til at ville være forfatter og tænker uanset omkostningerne herfor.

At stilen er så vigtig for bell hooks, viser sig blandt andet i hendes evne til at kombinere en personlig, oral funderet stil med en kritisk analytisk sans. Gang på gang viser hun sig modig nok til både at inddrage sine egne erfaringer og sammensætte dem med evnen til at se ulighed og uretfærdighed i den måde, verdens goder er fordelt på, når det drejer sig om de dele af jordens befolkning, der både er sorte og kvinder. Det er

disse temaer, der løber som en rød tråd igennem hendes efterhånden store produktion. Hun har hele sit liv beskrevet nødvendigheden af at finde frem til en revolutionær feminisme, der adskiller sig fra de mere accepterede former for feminisme, der i ligestillingens navn først og fremmest har til formål at give middelklassens kvinder de samme politiske, sociale og økonomiske privilegier som mændene.

Titlen på bell hooks første bog er da også *Ain't I a Woman: Black Women and Feminism*. Siden er det gået slag i slag op igennem 80'erne og 90'erne med publikationer som *Feminist Theory: From Margin to Center*; *Talking Back: Thinking Feminist, Thinking Black*; *Yearning: Race, Gender and Cultural Politics*; *Black Looks: Race and Representation*; *Breaking Bread: Insurgent Black Intellectual Life*; *Teaching to Transgress: Education as the Practice of Freedom*; *Outlaw Culture: Resisting Representations* og *Killing Rage: Ending Racism*. Når man tager i betragtning, at denne liste ikke er udtømmende, er det måske ikke så underligt, at bell hooks, med sit behov for at forholde sig reflektivt til sit eget liv og verden omkring sig, har et behov for at påbegynde sine erindringer, selv om hun i dag ikke er mere end 47 år. Dette skridt viser imidlertid også, hvor uortodoks hun er sammenlignet med de øvrige stjerner på det afrikansk-amerikanske fundament, som hun i dag tilhører med sådanne navne som litteraturvidenskabsmanden *Henry Louis Gates Jr.*, sociologen *Julius Wilson*, teologen *Cornel West* og forfatteren *Toni Morrison* som nogle af de mest fremtrædende.

At bell hooks i virkeligheden hedder Gloria Watkins, men har valgt at tage navnet på sin tip-tip-oldemor for bedre at kunne indgå i et spil med de forskellige genrer, som hun arbejder med, og af samme grund

ikke er bleg for at lade Gloria Watkins interviewe bell hooks i en af sine bøger. Det understreger yderligere, hvorfor hun er et *must*, når man i dag vil vide noget om sorte kvinders syn på sorte mænd, hvide kvinder, racisme, samfundsspørgsmål, politik, film, musik, mode og litteratur. Det er blot nogle af de emner, som hun i tidens løb har kastet sig over uden på noget tidspunkt at glemme de interventionistiske krav til sin samtid for derigennem at overskride enhver form for etnicisme, nationalisme, racisme og sexismen.

bell hooks mellemlandede i begyndelsen af september 1998 i København. Hun havde været i Oslo for at forelæse for indvandrerkvindeorganisationen MiRA (Migrants and Refugee Womens Centre) og var på vej til Bologna, hvor den stedlige kvindebevægelse havde besluttet at indvie en del af deres center til Hannah Arendt og bell hooks. Valget af disse to meget forskellige forkæmpere for demokratiets fortsatte muligheder er måske symptomatisk for de krav, der i dag må stilles til vores tid, hvis man vil tackle den multikulturelle verden, som vi i stigende grad både konfronteres med og lever i. Vi håber derfor med denne korte introduktion til bell hooks at opfordre andre forskere til enten at kaste sig over hendes produktion eller til om muligt at invitere hende hertil. Vi kan i den forbindelse sige, at hun har akkreditiverne i orden, idet hun er professor ved City College i New York, og at hun allerede ved det besøg, hun aflagde her i landet, har fået et udbredt kendskab til de secondhandbutikker, der findes i den indre by og på Nørrebro. De var sammen med Christiania langt mere interessante turistmål end Den lille Havfrue, Amalienborg og Christiansborg.

Også på det punkt viser hun en udbredt fornemmelse for stil.